

André András

Kiscica

Tevepúp-buckák közt a homokozóban
egy nyikorgó, fekete gombócot leltem.
Fejét emelve, vaksin is bízva nézett...
és mancsát nyújtotta – véle lekezeltem.

Rózsaszín szirmokként rezegtek fülei,
csontjain átderengett még az anyatej.
Az újszülött világ sürgette már,
bizsergett érte sóváran e hely –

hát rajta!; kushadt játék-dzsungelében,
zsinóron kúszott, nyomkövetők ásza.
Áldozat legyen a talpán nyúlcipőben,
ki vadász-szenvedélyét elcsigázza.

Reszketve falt. A csöppnyi itatóban
nyelvét zsenge lángként oltogatta,
s máris gurult a konyha-alagútban,
fejét a kredencláb rendre leporolta.

Felőle kérdezgettük, hát egyszer megjelent...
Meredten nézte kölykét – s képen nyalta:
ő hátrálva ijedten, bután visszanézett,
és *furcsa szavakat ejtve* fogát mutatta...

Eleven bölcsőjét remegve nézte,
síró nyávgásra s karmolásra kész,
köd-telt buksijában napsütésre vágyva
meg-megcsillant az emlékezés.

Zoli, én s Horváth Imre bácsi

A fészker! Téridőtől édes napfényt ropogtattunk,
mint a szomszéd istállóban szénát a tehenek.
Por szállt, egy porszemen mi. Istenek figyeltek,
s a száműzött résekből ránk tűző szemek.

Hol tegnap még vitézúr-kakas nyakaskodott;
egy traktor nyergében virítottak kofás kislibák.
De liba dolga rosszul járni. Árnyék esett rá? –
aligha, inkább valami lomha rumli-tárgy,

s a sértett selypítve sápított-sipoltozott.
A disznó, a tyúkok, ellenünk vallott élő és holt.
Jött már a *biró*, Zoli veres lett, én mehettem.
Valakit megnyestek, hát hogyne; gallyas március volt.

